

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 31 januari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0518
in de zaak met rolnummer 1415/0146/SA/3/0130

Verzoekende partij de **LEIDEND AMBTENAAR** van het agentschap ONROEREND
ERFGOED

vertegenwoordigd door advocaat Philippe DECLERCQ
met woonplaatskeuze op het kantoor te 3320 Hoegaarden,
Gemeenteplein 25

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 7 november 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 25 september 2014.

De verwerende partij heeft haar beslissing van 3 juli 2014 ingetrokken en het administratief beroep van de heer Rudy VANHERLE en andere derden tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise van 17 februari 2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de heer Herwig DE SMEDT (hierna de aanvrager) een vergunning verleend voor het verkavelen van een grond in 24 loten met aanleg van een nieuwe wegenis op de percelen gelegen te 1860 Meise, Stoeterijstraat ZN, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummers 309w, 309p, 309k, 243p, 243m(deel), 243g(deel) en 244a(deel).

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad verwerpt met een arrest van 9 juni 2015 met nummer S/2015/0070 de vordering tot schorsing.

De verzoekende partij dient een verzoek tot voortzetting in.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 25 oktober 2016.

Advocaat Thys VAN DEN AUDENAERDE TOMAZ loco advocaat Philippe DECLERCQ voert het woord voor de verzoekende partij. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvrager dient op 17 september 2013 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise een aanvraag in voor een vergunning voor “het verkavelen in 24 loten met aanleg van nieuwe wegenis” op de percelen gelegen te 1860 Meise, Stoeterijstraat ZN.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in woongebied met landelijk karakter en in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 oktober 2013 tot en met 12 november 2013, worden negen bezwaarschriften ingediend.

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 21 oktober 2013 voorwaardelijk gunstig:

“...

ONDERZOEK

Artikel 4.3.1, §2, 1° van de VCRO vermeldt cultuurhistorische aspecten als één van de beginselen die in acht genomen moeten worden bij de beoordeling van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Dit aspect maakt immers deel uit van de duurzame ruimtelijke ontwikkeling zoals bedoeld in artikel 1.1.4 van de VCRO. Om die reden zijn aanvragen in het kader van de reguliere procedure onderworpen aan een adviesverplichting volgens VCRO art. 4.7.16 §1 en het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen.

Het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg wordt beschreven in artikel 4 §2 van het decreet houdende bescherming van het archeologisch patrimonium van 30 juni 1993 gewijzigd bij decreten van 18 mei 1999, 28 februari 2003, 10 maart 2006, 27 maart 2009 en 18 november 2011 (archeologiedecreet): “de eigenaar en de gebruiker zijn ertoe gehouden de archeologische monumenten die zich op hun gronden bevinden te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden”. Gelet op deze algemene zorgplicht kan de bouwheer kiezen voor een maximaal behoud in situ van het archeologisch patrimonium.

AFWEGING

De aanvraag is gelegen nabij de historische dorpskern van Imde, is grotendeels bebouwd en heeft gunstige bodemkundige omstandigheden die een goede bewaring van archeologisch erfgoed doen vermoeden.

In voorliggende verkavelingsvergunningsaanvraag is door de ontwikkelaar niet aangegeven dat de te ontwikkelen terreinen gelegen zijn in een reeds verstoorde zone. Het Agentschap Onroerend Erfgoed is dan ook van oordeel dat het terrein nog niet geroerd is en dus archeologisch erfgoed kan bevatten.

Overwegende de boven vermelde argumenten wordt de aanvraag gunstig met voorwaarden geadviseerd:

- 1. Voorafgaand aan de realisatie van het project dient het hele terrein door een archeologische prospectie met ingreep in de bodem te worden onderzocht en dit in opdracht van de bouwheer die de financiële lasten hiervoor draagt. Deze prospectie heeft als doel het terrein te screenen op aan- of afwezigheid van archeologisch erfgoed, om een ongedocumenteerde vernieling van waardevol archeologisch erfgoed te vermijden.*
- 2. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem houdt in dat er voorafgaand aan de werken op het terrein groefsluven dienen te worden gegraven waarbij 12,5% van het terrein wordt open gelegd.*
- 3. De prospectie met ingreep in de bodem dient te worden uitgevoerd conform de bepalingen van het archeologiedecreet. Dit betekent ondermeer dat de prospectie, inclusief de rapportage, wordt uitgevoerd door en onder leiding van een archeoloog. De archeoloog vraagt hiertoe een prospectievergunning aan bij het Agentschap (Onroerend Erfgoed Brussel, Backoffice beheer, Koning Albert-II-laan 19, bus 5, 1210 Brussel). Aan deze vergunning worden bijzondere voorwaarden gehecht. De bouwheer kan deze bijzondere voorwaarden vooraf opvragen bij de provinciale dienst van het Agentschap Onroerend Erfgoed (zie hoofding) om de aanbesteding van de archeologische prospectie vlot te laten verlopen.*
- 4. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem omvat eveneens de opmaak van een rapport. Dit rapport moet, conform de bijzondere voorwaarden, binnen een bepaalde termijn na het afronden van het onderzoek aan het Agentschap Onroerend Erfgoed worden toegezonden. Pas na de ontvangst van het rapport kan het Agentschap Onroerend Erfgoed beoordelen of de gronden kunnen worden vrijgegeven wegens een gebrek aan relevante archeologische sporen.*
- 5. Indien wel relevante archeologische sporen aangetroffen worden, dient afgewogen te worden of het behoud in situ mogelijk is. Kan dit niet, dan moet de bouwheer de nodige tijd en financiële middelen voorzien voor een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken. Net als bij een prospectie wordt een opgraving uitgevoerd conform de bepalingen van het archeologiedecreet en onder leiding van een archeoloog. Deze archeoloog beschikt over een opgravingsvergunning waaraan bijzondere voorwaarden zijn gehecht.*

...

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 10 december 2013 voorwaardelijk gunstig.

De gemeenteraad van de gemeente Meise keurt op 21 januari 2014 het tracé van de nieuwe weg goed.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 17 februari 2014 een verkavelingsvergunning aan de aanvrager onder de volgende voorwaarden:

“ ...

- De voorschriften bij het verkavelingsplan worden voor lot 24 onder punt 2.1.C als volgt aangevuld: *Uitgezonderd op lot 24 kan de dakvorm enkel uitgevoerd worden met een plat dak.*
- De voorwaarden gesteld in het besluit van de Gemeenteraad van 21/01/2014 en de daaraan gekoppelde overeenkomst na te leven.
- Bestaande erfdienstbaarheden dienen gerespecteerd te worden. *Betwistingen omtrent erfdienstbaarheden zijn echter burgerrechtelijk en dienen desgevallend aangehangig gemaakt te worden bij het vredegerecht.*
- De mogelijke vergunning stelt de aanvrager niet vrij van het aanvragen en verkrijgen van eventuele andere vergunningen of machtigingen, als die nodig zouden zijn.
- ...
- Het advies van Ruimte en Erfgoed, Afdeling Vlaams-Brabant, Gewestelijk Erfgoed Ambtenaar van 21 oktober 2013 met als referentie 4.002/23050/99.56 maakt deel uit van deze beslissing.
- Het advies van AQUAFIN NV met als referentie GD/ba/121744 maakt deel uit van deze beslissing.
- Het advies van Brandweer Londerzeel van 5 november 2013 met als referentie 206.DK.JC.13.PREV1990.01 maakt deel uit van deze beslissing.
- Het advies van VMM van 25 oktober 2013 met als referentie WT 2013 G 0989 maakt deel uit van deze beslissing.
- Het advies van Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant, Gewestelijk Erfgoed Ambtenaar van 21 oktober 2013 met als referentie 4.002/23050/99.56 moet nageleefd worden.
Het advies van AQUAFIN NV van 16 oktober 2013 met als referentie GD/ba/121744 moet nageleefd worden.
Het advies van Brandweer Londerzeel van 5 november 2013 met als referentie 206.DK.JC.13.PREV 1990.01 moet nageleefd worden.
Deze vergunning stelt de aanvrager niet vrij van het aanvragen en verkrijgen van eventuele andere vergunningen of machtigingen, als die nodig zouden zijn.

...”

Tegen deze beslissing tekent de heer Rudy VANHERLE, in eigen naam en namens een aantal derden, op 25 maart 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 juni 2014 om dit beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de verkavelingsvergunning te verlenen. Na de hoorzitting van 3 juli 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op dezelfde datum ongegrond en verleent een verkavelingsvergunning.

De verzoekende partij, op 18 augustus 2014, en de heer Rudy VANHERLE en andere derden, op 12 september 2014, hebben bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van deze beslissing. Deze dossiers werden respectievelijk geregistreerd onder het rolnummer 1314/0751/SA/3/0724 en 1415/0018/SA/3/0003.

2.

In een aanvullend verslag van 18 september 2014 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om haar beslissing van 3 juli 2014 in te trekken en een nieuwe verkavelingsvergunning te verlenen op grond van een aangevulde motivering.

De verwerende partij beslist op 25 september 2014 om haar beslissing van 3 juli 2014 in te trekken, het administratief beroep ongegrond te verklaren en de verkavelingsvergunning te verlenen. De verwerende partij beslist:

“ ...

5.6 Beoordeling

...

De voorliggende verkaveling is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied maar wel met die van het agrarisch gebied. Het deel gelegen in het agrarisch gebied moet als één geheel behouden blijven en uit de verkaveling worden gesloten om toe te voegen aan de aangrenzende landbouwgronden.

...

e) In de omgeving van het goed zijn verschillende stedenbouwkundige patronen waarneembaar, die elk een reflectie zijn van de tijdsgeest waarin ze ontwikkeld werden. Het eerste heeft betrekking op de al oudere woningen, afgewisseld met nieuwbouw in modernere stijl, gelegen langs het bestaande wegenpartroon in de kern.

Een tweede bebouwingspatroon treffen we aan in de verkaveling van de Jan Feyenstraat. Hier gaat het niet om een verkaveling langs uitgeruste wegen maar om een eerste grote invulling van het toen verder weinig bebouwde landelijk woongebied aan de westzijde van de kern. Het gaat stedenbouwtechnisch vooral om de typische laagbouwverkavelingen op ruime kavels uit de jaren '80 en '90 en begin 2000. Deze verkaveling is ook niet meer dan een reflectie van de tijdsgeest waarin ze tot stand kwam. Laagbouwvilla's op ruime kavels betrof anno 1993 ook al een andere bebouwingsvorm en typologie als datgene wat er toen in de kern van Imde voorkwam.

...

k) Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat het voorliggend project in aanmerking komt voor een vergunning. Aan de vergunning zullen een aantal lasten en voorwaarden verbonden worden. Hierbij wordt wel opgemerkt dat het advies van Onroerend Erfgoed niet wordt overgenomen.

In dit verplicht advies stelt Onroerend Erfgoed:

...

Dit heeft geleid tot de voorwaarde bij het advies om op kosten van de bouwheer een archeologische prospectus met ingreep in de bodem op te leggen. Verdere voorwaarden leggen uit op welke wijze tot rapportering dient overgegaan te worden.

Bij arrestnummer van C.10.0574.N van 23 februari 2012 heeft het Hof van Cassatie evenwel geconcludeerd dat de zorgplichtregeling zoals vervat in het Archeologiedecreet niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden om op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Artikel 8 van het Archeologiedecreet bepaalt dat één ieder die, anders dan bij het uitvoeren van vergunde archeologische opgravingen een goed vindt waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologisch monument betreft, verplicht is hiervan binnen drie dagen aangifte te doen bij het agentschap. Het agentschap stelt de eigenaar en de gebruiker, in geval zij niet de vinder zijn, en de betrokken gemeente hiervan in kennis. De gevonden archeologische monumenten en

hun vindplaats moeten tot de tiende dag na de melding in onveranderde toestand door de eigenaar, gebruiker en vinder bewaard blijven, beschermd worden tegen beschadiging of vernieling en toegankelijk gesteld worden voor onderzoek door het Instituut, zonder dat dit aanleiding kan geven tot het vorderen van enige schadevergoeding. De bepalingen inzake de prospectievergunning, waar naar verwezen wordt door Onroerend Erfgoed worden maar van toepassing in het geval van toevalls-vondsten en binnen de al vastgelegde beschermde zones, en zijn niet van toepassing zolang er geen vondsten zijn gedaan.

...

Besluit

Artikel 1

Het besluit van de deputatie van 3 juli 2014 houdende het verlenen van een vergunning met voorwaarden voor het verkavelen van een grond in 24 loten met aanleg van een nieuwe wegenis, gelegen Stoeterijstraat zn te Meise in te trekken.

Art. 2

Het beroep ingediend door Rudy Vanherle, Jan Feyenstraat 10, 1861 Meise, namens zichzelf en andere belanghebbenden (zie beroepschrift), derden, tegen de vergunning met voorwaarden van het college van burgemeester en schepenen van Meise van 17 februari 2014, verleend aan Herwig De Smedt, Linthoutstraat 55, 1785 Merchtem ontvankelijk te verklaren.

Art. 3

De aanvraag ingediend door Herwig De Smedt, Linthoutstraat 55, 1785 Merchtem, inzake een aanvraag tot het verkavelen van een grond in 24 loten met aanleg van een nieuwe wegenis, gelegen Stoeterijstraat zn te Meise, kadastraal bekend: afdeling 2, sectie C, perceelnummer 309w, 309p, 309k, 243p, 243m(deel), 243g(deel) en 244a(deel) te vergunnen met volgende voorwaarden en lasten:

- *het deel van de projectsite gelegen in het agrarische gebied moet als één kavel behouden blijven en worden uitgesloten uit de verkaveling om toe te voegen aan de achterliggende landbouwgronden; het kan niet opgedeeld of vertuind worden; de kavels 1b, 2b, 3b, 4b, 5b en 12b komen te vervallen;*
- *er moet minimaal voldaan worden aan de doelstellingen van het Grond- en Pandenbeleid; het nodige aantal kavels/wooneenheden moet worden voorzien;*
- *kavel 18 en kavel 19 moeten worden samengevoegd; de bouwzone van kavel 19 komt te vervallen; kavel 18 wordt dan een ruime kavel voor halfopen bebouwing; mits een latere verkavelingswijziging kan, met behoud van een 3m brede strook langs de bouwzone op kavel 18, een strook grond worden afgestaan om aan te wenden als openbaar speelplein en toe te voegen aan het openbare domein;*
- *carports in de zijdelingse bouwvrije stroken zijn voor alle kavels verboden;*
- *behalve voor wat betreft de bescheiden kavels/wooneenheden, moet de garage inpandig zitten binnen de op plan aangeduide maximale bouwzone; voor de bescheiden kavels/wooneenheden mag maar moet geen inpandige garage worden voorzien;*
- *voor de kavels 8 en 24 bedraagt de linker zijdelingse bouwvrije strook minimaal 4m; de op plan aangeduide bouwzone wordt dan smaller;*
- *voor kavel 20 bedraagt de rechter zijdelingse bouwvrije strook minimaal 4m; de op plan aangeduide bouwzone wordt dan smaller;*
- *op elke kavel mag een tuinberging van maximaal 10m² worden opgericht;*
- *de oppervlakte verhardingen in de zijtuinen en de achtertuinen is beperkt tot 40m²;*
- *met uitzondering van kavel 5 mag er in de voortuinen maximaal een zone van 6m*

breed verhard worden als oprit en toegang tot de garage en de woning; voor kavel 5 mag maximaal 50% van de voortuin verhard worden;

- *ook waterdoorlatende en half-waterdoorlatende verhardingen vallen onder de maximaal toegelaten verhardingen of niet-overdekte constructies;*
 - *dakterrassen zijn niet toegelaten;*
 - *complementaire bedrijvigheid wordt enkel toegelaten op de kavels 6, 7, 8 en 24; ze heeft een maximale oppervlakte van 50m²;*
 - *de hierboven vermelde voorwaarden hebben voorrang op de door de verkavelaar opgestelde stedenbouwkundige voorschriften (zie bijlage 1);*
 - *alle nutsleidingen en openbare wegenis moet worden aangelegd op kosten van de verkavelaar;*
 - *de verkavelaar schikt zich naar de adviezen van de betreffende nutsmaatschappijen en naar de courante gebruiken van de gemeente betreffende de aanleg en het verdere verloop van de werken eigen aan deze verkaveling (zie bijlage 2);*
 - *het respecteren van de verkavelingsovereenkomst opgesteld door de gemeenteraad van 21 januari 2014 (zie bijlage 3), voor zover deze nog relevant is ten overstaan van deze vergunning.*
- ...*

Dit is de bestreden beslissing.

Gegeven de intrekking van de beslissing van 3 juli 2014 oordeelt de Raad op 18 november 2014 dat de vorderingen van de verzoekende partij (arrest met nummer A/2014/0777) en van de heer Rudy VANHERLE en andere derden (arrest met nummer A/2014/0778) zonder voorwerp zijn geworden.

De heer Rudy VANHERLE en andere derden vorderen met een aangetekende brief van 24 oktober 2014 eveneens de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de bestreden beslissing van 25 september 2014. De Raad heeft met een arrest van 28 april 2015 (nummer A/4.8.14/2015/0008) dit beroep onontvankelijk verklaard wegens het niet betalen van het verschuldigde rolrecht.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij en de tijdigheid van de vordering

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden hieromtrent geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft de draagwijdte van de vordering en de bevoegdheid van de Raad

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering als volgt:

“ ...

Verzoekende partij beoogt met het opgeworpen middel immers een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de stedenbouwkundige aanvraag door de Raad voor

Vergunningsbetwistingen. Verwerende partij beschikt echter over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van stedenbouwkundige aanvragen en verkavelingsaanvragen. Op grond van het beginsel van de scheiding der machten mag de Raad voor Vergunningsbetwistingen haar oordeel niet in de plaats stellen van die van verwerende partij. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan enkel een wettigheidscontrole doen, ze is geenszins bevoegd om de opportuniteit van een administratieve beslissing te beoordelen.

...

De Raad voor Vergunningsbetwistingen mag zijn beoordeling dus niet in de plaats stellen van die van verwerende partij. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend

...

Door het opgeworpen middel van verzoekende partij toch te onderzoeken zou de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de plaats van verwerende partij oordelen of de betrokken stedenbouwkundige vergunning al dan niet kon worden vergund. De Raad voor Vergunningsbetwistingen is hiertoe niet bevoegd.

..."

2.

De verzoekende partij heeft niet geantwoord op deze exceptie.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij werpt op dat het enig middel van de verzoekende partij “*een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag*” beoogt terwijl de Raad enkel bevoegd is om na te gaan of de administratieve overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend.

De Raad spreekt zich overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO als administratief rechtscollege onder andere uit over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen genomen in laatste aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning. Wanneer de Raad, overeenkomstig artikel 4.8.2, tweede lid VCRO, moet vaststellen dat de bestreden beslissing onregelmatig is, vernietigt hij deze beslissing.

Dit betekent dat de Raad inderdaad enkel over een vernietigingsbevoegdheid beschikt, waarbij hij zich niet in de plaats mag stellen van de verwerende partij en zich dus beperkt tot een wettigheidscontrole van de in laatste aanleg genomen bestreden beslissing.

2.

Het door de verzoekende partij ingesteld beroep strekt tot de vernietiging van de bestreden beslissing die een verkavelingsvergunning verleent. Zoals uit de beoordeling ervan blijkt, strekt het enige middel, anders dan de verwerende partij met haar exceptie voorhoudt, niet tot een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de opportuniteit van de aanvraag door de Raad.

Uit haar repliek ten gronde blijkt dat de verwerende partij het enig middel van de verzoekende partij niet, minstens niet uitsluitend, als zogenaamde opportuiniteitskritiek heeft begrepen maar evenzeer als kritiek op de wettigheid van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de wettigheidskritiek van de verzoekende partij desgevallend als ongegrond dient verworpen te worden, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad wenst dan ook op te merken dat het zonder meer formuleren van een exceptie, als was het een stijlformule, zoals de verwerende partij doet, de geloofwaardigheid van haar verweer geenszins ten goede komt. Het staat een partij vanzelfsprekend vrij de ontvankelijkheid van een vordering te betwisten maar, net als een middel overigens, veronderstelt een exceptie de nodige pertinentie en dient zij, zowel in feite als in rechte, voldoende concreet te zijn. Men kan in alle redelijkheid dan ook niet ernstig voorhouden dat een middel als loutere opportuniteitskritiek moet worden afgedaan om in het vervolg van het verweer het betrokken middel als volwaardige wettigheidskritiek te ontmoeten en aldus in essentie het tegenovergestelde te beweren.

De exceptie wordt verworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in het enig middel de schending in van artikel 4.3.4 VCRO, artikel 4.3.1, §2 VCRO en artikel 1.1.4 VCRO, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt:

“ ...

In het door het Agentschap Onroerend Erfgoed verstrekte advies werd de onwenselijkheid aangetoond in het licht van de volgende doelstellingen zorgplichten:

... ”

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met dit advies. De argumenten die de vergunningverlenende overheid aanbrengt om het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed niet te volgen, zijn immers ondeugdelijk:

1. *De deputatie verwijst naar het arrest nr. C.10.0574.N van 23 februari 2012 van het Hof van Cassatie om te stellen dat de zorgplichtregeling zoals vervat in het archeologiedecreet niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden om op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.*

De verwijzing naar dit arrest is echter niet van toepassing op voorliggende vergunning aangezien dit een dossier is waarbij de adviesverplichting m.b.t. de archeologie voortkomt uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen.

De deputatie heeft het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed dan ook in graad van beroep ingewonnen nadat de gemeente Dilbeek in eerste aanleg nagelaten had dit verplicht advies aan te vragen.

De deputatie is verplicht het ingewonnen advies af te wege conform artikel 4.3.4 van de VCRO. De door het Agentschap geformuleerde voorwaarden betreffende een

archeologisch vooronderzoek leveren in dit geval de enige sluitende garantie dat het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals decretaal vastgelegd in artikel 4, §2 van het archeologiedecreet wordt gerespecteerd.

Het aansnijden van deze gronden kan slechts gebeuren wanneer ook door de ontwikkelaar voldoende inspanningen worden gedaan om de mogelijke archeologische rijkdom ervan op kwalitatieve wijze te laten onderzoeken te documenteren. Dit draagt bij tot een goede ruimtelijke ordening waarbij de geschiedenis van deze gronden niet uit het oog verloren mag worden voor de toekomstige ontwikkeling ervan.

2. *Daarenboven verwijst de deputatie naar artikel 8 van het archeologiedecreet waarbij vermeld wordt dat de bepalingen inzake de prospectievergunning maar van toepassing worden in het geval van toevalsvondsten en binnen de al vastgelegde beschermde zones en niet van toepassing zijn zolang er geen vondsten zijn gedaan.*

Deze overwegingen zijn in strijd met artikel 8 van het archeologiedecreet. De deputatie haalt hier twee onderscheiden zaken door elkaar. Enerzijds de toevalsvondsten (zijnde vondsten anders dan bij vergunde archeologische opgravingen) en anderzijds de situatie van het prospectieonderzoek geadviseerd door het Agentschap Onroerend Erfgoed.

Aangezien de beslissende overheid, in casu de deputatie, in voorliggend geval zich niet aansluit bij het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed, is de motiveringsplicht in hoofde van de deputatie strenger. De deputatie dient aan te geven waarom zij het advies niet volgt. Uiteraard dient zij daarbij deugdelijke motieven aan te geven die niet in strijd zijn met de regelgeving, wat in voorliggend geval zoals hierboven aangetoond, wel het geval is.

De beslissende overheid schendt dan ook in de bestreden beslissing de motiveringsplicht. Daarmee schendt de beslissende overheid dan ook de aangehaalde regelgeving.

Immers, in toepassing van de hoger vermelde regelgeving wordt de goede ruimtelijke ordening beoordeeld met inachtneming van de volgende beginselen.

...

Uw Raad heeft reeds m.b.t. een ongunstig advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed, en de afwijking ervan door de beslissende overheid bij het verlenen van een sloopvergunning, geoordeeld dat de motivering in het licht van artikel 4.3.4 VCRO de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in redelijkheid moet kunnen aangemerkt worden als een afdoende en zorgvuldige beoordeling.

Wanneer een negatief advies voorligt dat weliswaar niet bindend is, dan moet de verwerende partij toch alle relevante gegevens in acht nemen om op passende wijze te ontmoeten.

In voorliggend geval bepaalt artikel 4.7.16, §1 VCRO dat de Vlaamse regering de instanties aanwijst die over een vergunningsaanvraag advies dienen te verlenen.

Volgens artikel 1,1°, h) van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, stelt dat advies moet worden verzocht aan het Agentschap van het Beleidsdomein Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed dat belast is met de uitvoering van het beleid inzake Onroerend Erfgoed voor verkavelingen van tenminste 10 loten bestemd

voor woningbouw, of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare, ongeacht de loten.

Dergelijk advies heeft de gevolgen van artikel 4.3.3 en 4.3.4 VCRO.

In casu geldt artikel 4.3.4 VCRO.

Wanneer er – zoals in casu – een negatief advies voorligt, dan vergt de formele motiveringsplicht dat de verwerende partij nog concreter, preciezer en zorgvuldiger de redenen aangeeft die haar van deze adviezen afwijkende bestreden beslissing hebben doen nemen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Voor de goede orde wijst verwerende partij er vooreerst op dat het Agentschap Onroerend Erfgoed geen ongunstig advies heeft gegeven, zoals verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift. Het advies is bijgevoegd in deel VIII (stuk 16) van het administratief dossier en luidt als volgt (met eigen onderlijning):

...

Het Agentschap Onroerend Erfgoed heeft m.a.w. een voorwaardelijk gunstig advies verleend. Een voorwaardelijk gunstig advies is geen ongunstig advies.

Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar het arrest nr. C.10.0574.N van 23 februari 2012 van het Hof van Cassatie. Volgens verzoekende partij is het arrest in casu niet van toepassing aangezien de opgelegde adviesverplichting voortvloeit uit artikel 4.3.4. VCRO.

Deze redenering kan echter niet worden bijgetreden.

Artikel 4.3.4. VCRO bepaalt: ...

De deputatie kan de vergunning m.a.w. weigeren indien uit het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed blijkt dat het gevraagde onwenselijk is in het licht van de doelstellingen of de zorgplichten die binnen het beleidsveld van het onroerend erfgoed gehanteerd worden.

De zorgplicht t.a.v. Onroerend Erfgoed is door de decreetgever vastgesteld in de artikelen 4 en 8 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium: ...

De zorgplicht in artikel 4 geldt voor vondsten waarvan reeds werd vastgesteld dat zij een zekere archeologische waarde hebben, daar waar artikel 8 bedoeld is om vondsten die mogelijks een archeologische waarde hebben, veilig te stellen tot de nodige onderzoeken kunnen worden uitgevoerd die nodig zijn om te bepalen of er effectief sprake is van archeologisch waardevolle vondsten.

In casu kan er hoogstens sprake zijn van toevalsvondsten die aan het licht komen bij het bouwrijp maken van het te verkavelen perceel. In dat geval is artikel 8 van het archeologiedecreet van toepassing. Dat artikel bepaalt de draagwijdte van de zorgplicht die in dat geval van toepassing is. Men mag er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat in het geval van toevalsvondsten, de decretaal opgelegde zorgplicht bedoeld in artikel 8

volstaat om de doelstellingen die door middel van het archeologiedecreet worden nagestreefd, veilig te stellen.

Het valt niet in te zien waarom de decretaal bepaalde zorgplicht waarvan mag verondersteld worden dat zij volstaat om de door het archeologiedecreet nagestreefde doelstellingen zeker te stellen, in casu niet kan volstaan om eventuele toevalsvondsten veilig te stellen en beschikbaar te houden voor de nodige onderzoeken.

Het door het Agentschap Onroerend Erfgoed opgelegde archeologisch onderzoek mag dan weliswaar voortvloeien uit de adviesverplichting opgelegd bij artikel 4.3.4. VCRO, zoals verzoekende partij opwerpt in haar verzoekschrift, dit verandert niets aan het feit dat er in casu hoogstens sprake kan zijn van toevalsvondsten en dat de beschermingsplicht uit artikel 8 van het archeologiedecreet in principe moet volstaan om deze vondsten te beschermen. In ieder geval laat verzoekende partij in haar verzoekschrift na om op afdoende wijze de noodzaak aan te tonen van een verdergaande zorgplicht.

Het kan geenszins de bedoeling zijn dat het Agentschap Onroerend Erfgoed via de adviesverplichting bedoeld in artikel 4.3.4. VCRO een verdergaande beschermingsplicht oplegt dan de beschermingsplicht die de decreetgever heeft ingevoerd via het archeologiedecreet. Minstens dienen in dat geval concrete en afdoende motieven te worden aangevoerd die in concreto de noodzaak aantonen van een verdergaande beschermingsplicht, wat in casu niet gebeurd is.

De interpretatie die verzoekende partij in haar verzoekschrift uiteenzet, kan niet worden bijgetreden. Deze interpretatie, waarbij zonder concrete en afdoende motieven via de adviesplicht in artikel 4.3.4. VCRO een verdergaande beschermingsplicht wordt opgelegd dan de algemeen geldende zorgplicht zoals voorzien in artikel 8 van het archeologiedecreet, is strijdig met de artikelen 10 en 11 G.W.. Dergelijke interpretatie benadeelt de aanvragers van een verkavelingsvergunning waarop artikel 4.3.4. VCRO van toepassing is t.o.v. andere eigenaars en aanvragers van stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen, die slechts onderworpen zijn aan de algemene zorgplicht van artikel 8 van het archeologiedecreet.

Dit alles geldt des te meer nu het Hof van Cassatie bij arrestnummer C.10.0574.N van 23 februari 2012 geoordeeld heeft dat de zorgplichtregeling zoals vervat in het archeologiedecreet niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden om op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvangen indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Hiermee heeft het Hof van Cassatie, zij het impliciet, geoordeeld dat aan de aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning – en naar analogie ook aan de aanvrager van een verkavelingsvergunning – geen verdergaande verplichting kan worden opgelegd dan toevalsvondsten te vrijwaren zodat de betrokken diensten indien nodig kunnen overgaan tot opgraving.

De deputatie heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht geoordeeld dat het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed niet diende gevolgd te worden en oordeelde in alle redelijkheid (punt 5.6. 'beoordeling', paragraaf k)) als volgt: ...

De deputatie heeft alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk vergaard, geïnventariseerd en gecontroleerd en is met kennis van zaken tot de bestreden

beslissing gekomen. Zij heeft de in het geding zijnde belangen zorgvuldig beoordeeld en afgewogen en heeft in alle redelijkheid geoordeeld dat de door het Agentschap Onroerend Erfgoed opgelegde voorwaarde niet diende weerhouden te worden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht niet.

Bovendien geldt dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Het gebrek aan een deugdelijke formele motivering maakt het verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd geldt ook dat, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, waardoor het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen en dus bij gebrek aan belang als onontvankelijk, minstens als ongegrond moet worden afgewezen. Dit geldt des te meer nu uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet volgt dat de toetsing van de formele motivering ook een inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten (R.v.St., nr. 99.651 van 11 oktober 2001).

De formele motiveringsplicht, noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, zijn geschonden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig. De bestreden beslissing gaat uit van feiten eigen aan voorliggende vergunningsaanvraag. De redenen waarop de beslissing is gesteund, zijn duidelijk, concreet, nauwkeurig, pertinent (ter zake doend), waarachtig en bewezen door stukken uit het administratief dossier. De beslissing is niet gemotiveerd door een loutere stijlformule, ze is inhoudelijk onderbouwd door deugdelijke motieven.

...

3.

In haar wederantwoordnota herhaalt de verzoekende partij het middel en stelt:

“..."

Met deze uiteenzetting gegeven in het inleidend verzoekschrift heeft de verzoekende partij de antwoordnota van de verwerende partij reeds weerlegd nu de verwerende partij ten onrechte herhaalt dat artikel 4.3.4. VCRO geen ruimere bescherming zou kunnen bieden dan deze geboden in artikel 8 van het Archeologiedecreet over toevalvondsten enerzijds en dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd zou zijn anderzijds.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Overeenkomstig artikel 4.7.16, §1 VCRO *juncto* artikel 1, 1° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, heeft het agentschap Onroerend Erfgoed op 21 oktober 2013 een voorwaardelijk gunstig advies verleend.

Artikel 4.7.16, §1, tweede lid VCRO stelt dat een verplicht in te winnen advies de gevolgen heeft zoals omschreven in artikel 4.3.3 VCRO en artikel 4.3.4 VCRO. Er wordt niet betwist dat het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed geen bindend karakter heeft en kadert binnen artikel 4.3.4 VCRO dat als volgt luidt:

“ ...

Een vergunning kan worden geweigerd indien uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat het aangevraagde onwenselijk is in het licht van doelstellingen of zorgplichten die gehanteerd worden binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder “doelstellingen of zorgplichten” verstaan: internationaalrechtelijke, Europeesrechtelijke, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die de overheid bij de uitvoering of de interpretatie van de regelgeving of het voeren van een beleid verplichten tot de inachtneming van een bepaalde doelstelling of van bepaalde voorzorgen, zonder dat deze op zichzelf beschouwd voldoende juridisch duidelijk zijn om onmiddellijk te kunnen worden uitgevoerd.

...”

2.

Het agentschap Onroerend Erfgoed wijst in het advies van 21 oktober 2013 op het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals bepaald in het destijds geldende artikel 4, §2 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologische patrimonium (hierna Archeologiedecreet), dat bepaalt dat de eigenaar en de gebruiker ertoe gehouden zijn de archeologische monumenten, die zich op hun gronden bevinden, te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden.

In het advies stelt het agentschap Onroerend Erfgoed verder vast dat “*de aanvraag (...) gelegen (is) nabij de historische dorpskern van Imde, is grotendeels bebouwd en heeft gunstige bodemkundige omstandigheden die een goede bewaring van archeologisch erfgoed doen vermoeden*”. Het agentschap zet verder uiteen dat “*het terrein nog niet geroerd is en dus archeologisch erfgoed kan bevatten*”.

Het agentschap adviseert samengevat om de volgende voorwaarden op te nemen in de vergunning:

1. Voorafgaand aan de realisatie van het project dient het hele terrein door een archeologische prospectie met ingreep in de bodem te worden onderzocht en dit in opdracht van de bouwheer die hiervoor de financiële lasten draagt. Deze prospectie heeft als doel het terrein te screenen op aan- of afwezigheid van archeologisch erfgoed, om een ongedocumenteerde vernieling van waardevol archeologisch erfgoed te vermijden.
2. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem houdt in dat er voorafgaand aan de werken op het terrein groefsloten dienen te worden gegraven waarbij 12,5% van het terrein wordt opengelegd.
3. De prospectie met ingreep in de bodem dient te worden uitgevoerd conform de bepalingen van het Archeologiedecreet.
4. De archeologische prospectie met ingreep in de bodem omvat eveneens de opmaak van een rapport. Dit rapport moet binnen een bepaalde termijn na het

afronden van het onderzoek aan het agentschap worden toegezonden. Na ontvangst van dit rapport kan het agentschap Onroerend Erfgoed beoordelen of de gronden kunnen worden vrijgegeven wegens een gebrek aan relevante archeologische sporen.

5. Indien relevante archeologische sporen aangetroffen worden, dient afgewogen te worden of het behoud *in situ* mogelijk is. Kan dit niet, dan moet de bouwheer de nodige tijd en financiële middelen voorzien voor een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken conform het Archeologiedecreet.

3.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom de verkavelingsvergunning wordt verleend zonder de overname van de voorwaarden zoals geformuleerd in het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed van 21 oktober 2013. Volgens de verzoekende partij garanderen deze voorwaarden dat het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg, zoals vastgelegd in artikel 4, §2 van het Archeologiedecreet, wordt gerespecteerd.

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij niet tegelijk de schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht kan aanvoeren.

Zoals tevens blijkt uit het feitenrelaas, bevat de bestreden beslissing een formele motivering die de juridische en feitelijke overwegingen van de beslissing moeten ondersteunen. Waar de verzoekende partij, in haar uiteenzetting kritiek uitoefent op de deugdelijkheid van deze motieven, is het derhalve duidelijk dat zij eerder doelt op de materiële motiveringsplicht en dat het middel dan ook in die zin dient begrepen te worden.

In het voorliggende dossier geldt in hoofde van de verwerende partij bijgevolg een verstrengde motiveringsplicht nu zij met haar beslissing afwijkt van het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed in de mate zij de hierin vooropgestelde voorwaarden niet overneemt in de bestreden beslissing.

4.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vooreerst vast dat het agentschap Onroerend Erfgoed in het advies overweegt dat de kans reëel is dat er waardevol archeologisch erfgoed aanwezig is in de bodem van het projectgebied en adviseert om in de vergunning de voorwaarde op te nemen om, op kosten van de bouwheer, een archeologische prospectie met ingreep in de bodem, op te leggen, samen met andere voorwaarden die de wijze van rapportering preciseren.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing vervolgens naar een arrest van 23 februari 2012 van het Hof van Cassatie (nr. C.10.0574.N) en stelt dat het Hof geoordeeld heeft dat de zorgplichtregeling, zoals vervat in het Archeologiedecreet, niet zo ver strekt dat de eigenaar of gebruiker van een grond verplicht kan worden op eigen kosten archeologische opgravingen uit te voeren alvorens hij stedenbouwkundig vergunde werken kan aanvatten, indien de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 8 Archeologiedecreet, dat bepaalt:

“ ...

Eenieder die, anders dan bij het uitvoeren van vergunde archeologische opgravingen, een goed vindt waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een archeologisch monument betreft, is verplicht hiervan binnen drie dagen aangifte te doen bij het agentschap. Het agentschap stelt de eigenaar en de gebruiker, in geval zij niet de vinder zijn, en de betrokken gemeente(n) hiervan in kennis.

De gevonden archeologische monumenten en hun vindplaats moeten tot de tiende dag na de melding in onveranderde toestand door de eigenaar, gebruiker en vinder bewaard blijven, beschermd worden tegen beschadiging of vernieling en toegankelijk gesteld worden voor onderzoek door het agentschap, zonder dat dit aanleiding kan geven tot het vorderen van enige schadevergoeding.

De termijn van tien dagen kan door het agentschap ingekort worden na onderzoek of indien deze verplichting tot onverantwoord hoge kosten aanleiding zou geven, of verlengd worden.

De Vlaamse Regering bepaalt de algemene beschermingsvoorschriften die op de bij toevalsvondsten gevonden archeologische monumenten van toepassing zijn.

...

Op grond van deze bepaling concludeert de verwerende partij dat de regeling inzake de prospectievergunning, waar het agentschap Onroerend Erfgoed naar verwijst, slechts van toepassing wordt in geval van toevalsvondsten en binnen de al vastgelegde beschermde zones, maar niet zolang er geen vondsten zijn gedaan.

5.

Artikel 4, §2 Archeologiedecreet bepaalt dat de eigenaar en de gebruiker ertoe gehouden zijn de archeologische monumenten, die zich op hun gronden bevinden, te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden. Het agentschap Onroerend Erfgoed verwijst in voormeld advies uitdrukkelijk naar deze bepaling als "*het uitgangsprincipe van de archeologische erfgoedzorg*".

De verzoekende partij betwist niet dat het Hof van Cassatie met het arrest van 23 februari 2012 (nr. C.10.0574.N) geoordeeld heeft dat uit artikel 4, §2 Archeologiedecreet niet kan worden afgeleid dat de zorgplicht van de eigenaar of de gebruiker van een grond zo ver strekt dat hij op eigen kosten archeologische opgravingen moet uitvoeren alvorens een aanvang kan genomen worden met de werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, wanneer de Vlaamse regering geen gebruik maakt van haar recht om een opgraving tot algemeen nut te verklaren.

Er wordt niet betwist dat er geen toepassing is gemaakt van artikel 7 Archeologiedecreet waarbij de Vlaamse regering het uitvoeren van een opgraving tot algemeen nut verklaart en de tijdelijke bezetting van gronden beveelt.

6.

Volgens de verzoekende partij kan het geciteerde arrest van het Hof van Cassatie in het voorliggende dossier niet analoog worden toegepast, omdat vermeld arrest betrekking had op de uitvoering van een vergunning waarvoor geen advies inzake archeologie moest worden gevraagd en omdat artikel 4, §2 Archeologiedecreet aldus als zelfstandige rechtsgrond werd gehanteerd om de verkavelaar, na het verlenen van de verkavelingsvergunning, te verplichten op eigen kosten een archeologisch onderzoek te laten uitvoeren.

De Raad kan de stelling van de verzoekende partij niet bijtreden, nu blijkt dat het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed in de onderhavige procedure, eveneens gesteund is op de zorgplicht, zoals bepaald in artikel 4, §2 Archeologiedecreet. De verwerende partij kon dus wel degelijk verwijzen naar de beoordeling uit het voormeld cassatiearrest. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bijkomende overweging in de bestreden beslissing dat de bepalingen over de prospectievergunning maar van toepassing worden in het geval van toevalsvondsten en binnen al vastgelegde beschermde zones, en niet van toepassing zijn zolang er geen vondsten worden gedaan, foutief of kennelijk onredelijk is.

Anders dan de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit de aangehaalde overwegingen van de bestreden beslissing afdoende waarom de verwerende partij het standpunt van het agentschap Onroerend Erfgoed niet bijtreedt. In zoverre de verzoekende partij in algemene bewoordingen nog wijst op de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening dient erop gewezen dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de Raad zijn beoordeling met betrekking tot de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats mag en kan stellen. In het licht van de voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij op geen enkele manier concreet aannemelijk dat de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enig middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 31 januari 2017 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Jorine LENDERS

Filip VAN ACKER